עבודת ישראל — פקודי

ויביאו את המשכן במדרש הה"ד צאנה וראנה בנות ציון בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו בנים המצויינים לי ע"י א"ה. בעטרה כו' מה העטרהמצויירת כו'. אר"י חזרתי על כל המקרא כו'. רשב"י שאל את ר"א בר"י מהו בעטרה כו' א"ל הן משל למלך שהי' לו בת יחידה והי' מחבבה ביותר עד שקראה בתי אחותי אמי כו'. עמד רשב"י ונשקו על ראשו. ביום חתונתו על הים וביום שמחת לבו באוה"מ. ד"א ביום חתונתו במשכן וביום שמחת לבו בבנין בה"מק כו' ע"ש: במ"ד שיר השירים דודי לי ואני לו כו' הוא לי לאלהים ואני לו לאומה הוא לי לאלהים אנכי ה' אלהיך ואני לו לאומה שנא' ולאומי אלי האזינה הוא לי לאב שנאמר כי אתה אבינו. כי הייתי לישראל לאב. ואני לו לבן בני בכורי ישראל. בנים אתם. הוא לי לרועה שנא' רועה ישראל האזינה. ואני לו לצאן שנא' ואתנה צאני כו' הוא לי לשומר שנא' הנה לא ינום כו' ואני לו לכרם שנא' כי כרם ה' צבאות בית ישראל: הנה כתיב ביום החודש הראשון תקים את המשכן כו': כי ידוע שאמתת מציאתו א"א להשיג לשום נברא. ודבר זה ידוע לכל הנבראים גם השכליים שאין באפשרם להשיג שום ענין מעצמותו ית' ולית לי' ציור בשום אות. והוא בלי תחלה וסוף. והעולמות כולם הם בגבול וסוף ושיעור אכן כשעלה במחשבתו ית' לחדש עולמו כדי שיהי' ברואים שיכירו מלכותו. והגם שבאמת העליונים עובדין אותו ית' בתכלית השלימות כפי רוב שכלם. מ"מ עיקר חידוש עולם לא הי' כ"א בשביל עושי רצונו זרע קודש מצבתם בעולם השפל מלא מכל מיני הבל ורעות רוח. ולזה אמר שהמע"ה ה' אמר לשכון בערפל רומז לעוה"ז המלא מכל מיני חמדות ותאוות מגונות ובחשכה ממש יתהלכון. ושם מבררים בנ"י ידידיו אהבתו ויראתו ושאר מדות טובות לעבודתו ית' והם משכנו ובית שכינתו ית'. לז"א ה' בחכמה יסד ארץ במחשבתו הקדומה בשביל בנ"י וזה הי' התייסדות המשכן וכל כליו כידוע מזוה"ק ומשאר ס"ק. וזהו פי' ביום החודש הראשון כמו שהי' התחדשות הראשון במחשבה הקדומה תקים את המשכן שיהי' בית שכינת וועד אליו ית' כאשר הי' במחשבתו. ונכון כסאו מאז. וכן האמת כמ"ש מעשה ידי להתפאר כי כפי שישראל מכשירין מעשיהם ככה מגבילים אותו ית' כידוע וזהו פי' בנים מצוייני' לי כחותם שוקע שנכנס בו חותם בולט ככה כפי הציון שהם עושים כן מציינים אותו להשפיע להם כל מיני טובות. מחמת שהם בין או"ה וזהו פי' הוא לאלהים שנא' אנכי ה' אלהיך היינו שהוא ית' מתנהג בעולמו לפי הכשרת מעשיהם והיינו אלהיך ממש לפי בחינתך. ואני לו לאומה שנא' ולאומי אלי האזינה. כי כשישראל מטים אזנם לתורתו ולמצותיו כביכול עי"ז נעשה בחי' אודנין קדישין למעלה וכביכול נעשה חידוש מוחין להשפיע להם רב טובו יותר ויותר וכל רצונו ית' להשפיע להם כל מיני טובות ע"פ עבודתם האד"ם והיינו הוא לי לא"ב הוא לשון רצון ואני לו לבן בני בכורי ישראל. והיינו מדרגה עליונה. אכן כשהם אינם כ"כ במדרגה גדולה אז הם בבחי' אהי"ה בגימ' ואתנ"ה והם בבחי' צאן. נוהג כצאן יוסף והם במדרגת יעקב כמ"ש צאי לך בעקב"י הצאן הוא אותיות יעקב שאין יכולים לקבל

במדרגת בן. ועכ"ז הוא להם לרועה. כאמא המרעה ומניקה את בנה כשהוא בימי יניקה. והנה אמרו בזוה"ק דדים אינון שופרא דאתתא. והאמת שהגם שכפי הנראה אי אפשר שתגלה הדדים. אמנם כשהאם צריכה לפרנס ולהניק את בנה ומוכרחת לגלות דדיה עי"ז זה נושאת חן בעיני בעלה שמגדלת לו בנים לעשות נח"ר לפניו ית'. ובפרט עפ"י מה שאמרו בזוה"ק ע"פ והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים שכשנתמלא פה התינוק ומחזיר החלב לפומא דאמא ויש לה תענוג גדול מזה. וכ"ז הוא כשהתינוק הוא בריא וחזק ועולה בתוקפא דאמא כאשר ישא האומן את היונק משא"כ כשהתינוק הוא ח"ו חולה וא"א להשיאו על ידיה וצריכה להרכין עצמה עליו בעת הנקתו. ואז א"א שיהיה התענוג הנ"ל כי לא יגיע בדרך זה החלב החזור מפיו לפי' על צד הטבע. וזהו נקרא בחי' אמא רביעא על בנין. ולכן עתה. עכ"פ מהראוי להכשיר מעשים להיות עכ"פ במדרגה הא' בבחי' יניקה שלא יצטרכו לבחינת אם רביעא על בנין. אמנם יש מדרגה יותר גדולה מכל זה כשישראל הם בבחינת השלימות ועושים נח"ר לפניו כמ"ש ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים. ואז הם בבחינ' כר"ם רומז לתענוג וז"ש הוא לי לשומר ואני לו לכרם. ובחי' זו נקראה א"ם כביכול כמו שהאם מפרנס בנה. וזהו בעטרה שעטרה לו אמו. וזהו אמרם לא זז מחבבה עד שקרא' בתי היינו שאינו קורא אותה בשמה. וזהו נק' ב"תי היינו ב"ת יו"ד. כמ"ש אתי מלבנון כלה. לבנו"ן הוא ל"ב נ"ון שאז הי' כביכול כנ"י בבחי' השתוות עמו ית'. וכן א"תי הוא א"ת יו"ד. כי במחשבתו ית' בחי' יו"ד המילוי הוא ו"ד. ואח"כ לא זז מחבבה עד שקראה אחותי היינו התגלות. ולא זז מחבבה עד שקראה אמי. שכביכול נתעטר בם. והנה הצדיקים הגדולים כשאומרי' תורה דיבורם עושה רושם. נמצא כשיגלה ר"א בר"י הדבר הזה נעשה באותם הדיבורים מרכבה למדה זו של עטרה שעטרה לו אמו. לכך עמד רש"בי ונשקו על ראשו שידבק א"ע במדה זו והבן. ביום שמחת לבו באוהל מועד כי הנה אמרו בזוה"ק שבהיכל הרצון שם נשיקין דרחימיתא. והנה סדר הנשיקין בשירת הים הוא תחלת חיתון ונשיקין לכנ"י עושה פלא. וקודם סמיכת גאולה לתפלה על שפת הים לשון שפה. הם מכנ"י אליו ית' והם נשיקין קודם היחוד ובשעת תפל' שמ"ע הם נשיקין בשעת היחוד ובז'ה הנערה בא"ה כו' כל אשר תאמר ינתן לה באחרונות בשים שלום וזהו שמחת לבו להשפיע כל טוב:

נשלם ספר שמות בעזר הבורא האמת